

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΩΣΕ

(Συνέχεια έκτου ηχηρομένου)

— "Όχι! Έρνέστε... είμαι ένοχος τό καταλαβαίνομαι και σου ζητώ έλεος. Συγχώρησέ με...
— Συχώρησε με έσύ, Λιάνα, που στάθηκε έμπίδο στην εύτυχιά σου. Ναι, έτσι είναι... Σ' έκανα να υποφέρεις πολύ...
— Κ' έγώ Έρνέστε... κ' έγώ. Είμαι μία άχορηστη, είμαι άξια να με περιφρονήσης...
— Νά σε περιφρονήσω, Λιάνα! Έσένα; "Αν ήθελες τι καλή μεριανός που ήθελες άνα...
— Ναι, Έρνέστε, είμαι κοντά σου, δεν θα φύγω πειά από κοντά σου.

γάπη μου. "Ήθελα να σε δω πριν πεθάνω, μικρούλα μου Λιάνα, ν' άκούσω τή γλυκειά σου φωνή. "Ο Θεός άκουσε τις ήκειες μου και σ' έφερε κοντά μου. Θεέ μου σ' εύχοριστώ! ...
— Ναι, Έρνέστε, είμαι κοντά σου, δεν θα φύγω πειά από κοντά σου.

— Θα τό κάρης αυτό άγάπη μου; "Ω, πόσο είσαι εύτυχιορένος! ..Ποθοόσα να πεθάνω στήν άγκαλία σου και να πού ήθελες...
— Δέν θα πεθάνης. Έρνέστε. Μήν τό περπανήσεις αυτό...
— Γλυκειά μου άγάπη... "Όλα πειά είναι καίρια. Είμαι καταδικασμένος από τήν επιστήμη. Τό ζέρω καλά. Θα πεθάνω, Λιάνα! ... Λίγες ήμέρες ζωής μου μένουμ άνομα...
— Έτσι ενάνοσας τόν νόνο μας και τό δάκρμά μας έμείναμε άρηστη όρα, στήν άγκαλιά ό ένας του άλλου...
— Έσάφρα άκούσαμε τό ρολόγι να χτυπά. "Η όρα είχε περάσει... "Η Λιάνα σηκώθηκε επάνω και με κούταξε συγχινημένη στά μάτια.

"Ένωισα στην καρδιά μου ένα δυνατό πόνο...
— Λιάνα! ...ψιθύρια...
— Έρνέστε! ...
— Θέλεις να φύγης; "Ανεί να μου άπαντήσης έσυκως τό κεφάλι τής λυπημένης...
— Μη φύγης, Λιάνα, τής είπα τότε, με συντριμμένη φωνή. Μη φύγης. Μείνε κοντά μου. Σε παρακαλώ. Σε ήκιστεύω. Μη μ' άφήνεις πειά...
"Η Λιάνα έξακολουθούσε να μένη βουβή...
— Μείνε Λιάνα, τής είπα πάλι με βουρκωμένα τά μάτια. Ανήσυχος με. "Ακουσε τής παρακλήσεις ένός έτοιμοθανάτου. Δέν θα ζήσω πολύ Λιάνα. Δέν θα σε βαλταίσις πολύ "ό άποκτήσης και πάλι τήν έλευθερία σου. Τό ζέρω καλά, τό αισθανόμαι, δέν μου μένουμ παρά λίγες ήμέρες ζωής άκόμα. Μείνε μαζί μου τις ήμέρες αυτές. Μήν μ' αφήσης μόνον, Λιάνα, σε ήκιστεύω μείνε. Έξω να πεθάνω στήν άγκαλιά σου, να πεθάνω εύλογώντας τό όνομα σου. Λιάνα...Λιάνα δέν μου άπαντας...
— Έπεις και πάλι στην άγκαλιά μου κ' άρξω να κλαίω.

— Θα μείνεις Λιάνα; τήν ρώτησα για τό τελευταία φορά, με σβυμένη φωνή.
Με κούταξε στα μάτια, με νόνο και μου άποκριθηκε κλαίγοντας :
— Ναι Έρνέστε, Θά μείνω...
— Είπες ναί Λιάνα; "Ω, σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ γλυκειά μου άγάπη, γλυκειά μου παραγοριά... Τώρα πειά είμαι εύτυχιορένος. Ναι, Λιάνα, είμαι εύτυχιορένος, θα πεθάνω ήσυχος...
Μείναμε: έτι άγγελοειώς άρηστη όρα. Σε λίγο ή Λιάνα ξαν σηκώη επάνω και μου είπε :
— Πρέπει να δω τήν κόμησά σου. Δέν είν' έτσι; Θά μ' αφήσης να πάω ως τό σπίτι τής ; Γέω με είπες μόνον. Κατόπι θα γείρω και ξέν θα φύγω πειά από κοντά σου...
— Ναι, Λιάνα, πηγαινε. Και μήν άργείς. "Όσο είσαι μακριά μου άγαπίω, εύοφέρω!

"Εσοικες, τήν έφίλητα στό ήροσέρά της μ γου'α κ' έφυγω... Έρω πειά είμαι ήσυχος. Εί α κίττι περισσότερο από ή υχος. Είμαι εύτυχής. "Ας πεθάνω πλέον Θεέ μου! Τό όνειρό μου τό οί ήραγματιτοποιήθη. Γιατί να είμαι έμπίδο στην ερωτά της, στή ζωή της ;
— (Απ' τό "Ήμερολόγιο τής Λιάνας Σαβάζ)

"Η καρδιά μου είν' ήσυχη, τό πνεύμα μου έχει γαληνείπει... Τον είδα, τό μέληρα, προσπάθησα τόσο μόρεσος για να τον παραγορήσω. Έφυγε από κοντά του ευχαριστημένη, βεβαιή ότι μ' εύοχησώ...
Σε λίγο θα ζαναγορήσω σ' έτσι τον...
Είμαι άνάγη να γίνω αύτο...
Είμαι ή τελευταία μου θυσιά...
Είδωκερησα τόν Ζάκ να ρθώ. Θα τόδ πώ τι

συνέθη και είμαι υπερβ βαιη πός δέν θα φέρη καμμιά αντίορηση στην άπόορησή που έπηχα. Θα κατορθώσω άλλωστε να τόν βλέπω κίθε τόσο...
— (Απ' τό "Ήμερολόγιο τής Λιάνας Σαβάζ)

(Μετá ένα τέταρτο)
Τό άμάξι με περιμένει κοντά. Δέν έχω πορά να χαίρησώ τήν κόμησά σου και να κατίσω. "Ο Ζοκ ήθελε. Τού τά είπα όλα κ' όπως τό είχα σκεπθί δέν έφερε καμμιά αντίορηση. "Έτσι τούλαίσουμ φάνηκε. "Ισως μέσο του να υπέφερες χωρίς να τό δείχνω, να έσοπαράζουαν... Πούδς έξέρε αλήθεια τι μάς επωφάλασαι τό μέλλον; Δέν θέλω να πεθάνω "ό Έρνέστος. Δίν το θέλω, Θεε μου! "Αν όμως ζήσω, άν γίνω καλά πός θα τελειώση ή ιστορία αύτή; Πώς θα μπρέσαι να τόν έγκαταλείψω έμ νέου και να ζαναφύγω από κοντά του; "Η κακές σκέψεις μου ζαλίζουν και πάλι τό μυαλό και μου πένουμ τό πνεύμα!... "Ο Θεός να με φωνίση!... Κάρνω τό σταυρό μου, τόν λινταίω να με λυπηθώ και φεύγω...
— (Απ' τό "Ήμερολόγιο του Ζάκ Μονέλ)

"Έπειτα από τόσο μαρτύριο, έπειτα από τόσες πιουρίες και προπέτες, ή Λιάνα ζαναγορήσις κοντά στον Έρνέστο. Κί' όμως δέν μπορούσε να γίνω άλλοιώς. Γ' αυτό και δέν έφερα καμμιά αντίορηση. Έπρεπε να τού παρασταθώ έπ' ίσον εινε βαρεια άρρωστος. Και τώρα ; Δέν ζέρω άν ή Λιάνα τό σκέφθηκε κ' όπως βροισκόμαστε μπροδς στην πειά σριχη άριγρια... "Αν ό Έρνέστος πεθάνη, ό θανάτός του θα μάς κάρη σ' ό'σους μισητους κ' ή θα μάς κενηγή παντού... "Αν ζήση;... "Αν ζήση πός θα μπορέση ή Λιάνα να τον έγκαταλείψη προς χάριν μου; "Αν συμβη τό όνειρο θ' ατόκοτησώ! Τό έδικαφνηκα πολύ αύτό κ' έχω πάρει πειά τήν άπόορησή μου...
— (Απ' τό "Ήμερολόγιο του Έρνέστου Σαβάζ)

(Μιά ώρα άργότερα)
Θάρδη... "Αν έκείνος δέν θελήση να τήν άφήση; "Αν ή ζηλοτιμία του κινήση τήν καλότητά του; Θεέ μου! Που όλίγοις ήμουμ τόσο εύτυχιορένος και ήσυχος! Και τώρα να πού τρέσω και φοβοθραι πάλι για τό καθεσί...
— (Απ' τό "Ήμερολόγιο του Έρνέστου Σαβάζ)

Αισθάνομαι τόν έαυτό μου τόσο καλά, τήν σφιχιά μου τόσο έλαφριο, όπες μου φαίνεται πός δέν ήμουμ ποτε άρρωστος... Κί' όμως ή επιστήμη μ' έχει καταδικάσει. Θα πεθάνω! Τό σκέπτομαι κ' ή καρδιά μου παγώνει. Πρέπει να πεθάνω γα τήν εύτυχία τής Λιάνας... "Αν ζήσω; "Αν, Θεε μου, παρα τήν βεβαιότητα πούχει ό γιατροδς για τήν άρρωστέια μου, γίνω καλά ; "Αν ή παραμολή τής Λιάνας κοντά μου με θεραπειούσι τι θα γίνω τότε ; "Ω, πόσο ζαλίζουμαι, πόσο ζαλίζουμαι!... Πόσο σφιγγεται ή καρδιά μου όταν να σκέπτομαι δια αύτά. Πρέπει να πεθάνω, ή επιστήμη μ' έχει καταδικάσει, οι φίλοι μου, αύτή ή γυναίκα μου περιμένουν τόν θανάτο μου για να λυτρωθουν από μένα... Είνε τόσο έγπιότης ό άνθρωπος ! Κ' είναι πειά έγπιότης έκείνος, που άγατά... "Αγαπή τήν Λιάνα και θέλω να ζήσω. Τήν άγαπή και πούδη να περάσω τή ζωή μου κοντά τής... — Τήν άγαπή και πρέπει να πεθάνω ! Τήν άγαπή και είμαι καταδικασμένος άπ' ό έλεος να φύω από τον κόρνο αύτό για να εύτυχίσουμ... "Η σκέψεις αυτές μου φέρνουμ Πιγγο, με ζαλίζουμ... Δέν θέλω, Θεέ μου, να σκέπτομαι τίποτε, δέν μπορώ να σκέπτομαι! "Υποφέρω, Θεέ μου, πόσο ύλοτέρω! ...
— (Απολύει)

